

ERDÉLYI GYÜLEKEZET

REMÉNYSÉG SZIGETE

Igehirdetés

2020. április 19. Húsvét utáni első vasárnap

(A koronavírus járvány miatt zárt ajtókkal tartott, online közvetített istentisztelet)

A sebet hordozó feltámadott

(Textus: Jn 20,24-29)

A sebet hordozó feltámadott

(Alapige: **Jn 20,24-29**)

Igehirdető: Zalatnay István

²⁴Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. ²⁵A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára¹, nem hiszem.

²⁶Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt közepen, és ezt mondta: Békesség nektek! ²⁷Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra², és ne légy hitetlen, hanem hívő! ²⁸Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! ²⁹Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Kedves Testvérek!

A mai nap, a húsvét utáni első vasárnap, még szorosan húsvéthoz tartozik. Azt mindmáig természetesnek tartjuk, hogy több hetes előkészületi ideje van a fő ünnepeknek: karácsony előtt ott van az ádvent, húsvét előtt pedig az ún. nagyböjti idő. De régen maguk az ünnepek is egy teljes hétig tartottak. Úgy mondták, hogy „nyolcaduk van”, merthogy – húsvét esetében – a következő vasárnap már a nyolcadik nap. Tükröződött ebben az, hogy az igazi ünnep nem lehet egy pillanatnyi élmény, amilyen egy film megnézése vagy egy koncert meghallgatása, hanem annak üzenetei, gondolatai, érzései napokon

¹ pontosabban: „oldalába”

² Ld. mint előbb

vagy akár heteken keresztül kellene, hogy forogjanak az emberben. (Húsvétnek a kis nyolcada mellett nagy nyolcada is van, amelyik a húsvétot követő nyolcadik vasárnapig tart, amely nem más, mint pünkösd vasárnapja, a húsvéti ünnepkör igazi befejezése.)

Ezen a vasárnapon tehát adódik, hogy Jézus tanítványok közötti megjelenésének történetei kerüljenek sorra. De ezek között is van egy, amelyik mintha pontosan erre a napra lenne kijelölve: Tamás története, amely azzal kezdődik, hogy húsvét után éppen a nyolcadik napon járunk.

Erre a történetre általában úgy utalunk, hogy az „a hitetlen Tamásról” szól. Ez azonban egy kicsit félrevezető. Mintha arról lenne szó, hogy van egy olyan ember a tanítványok között, akinek sajátos jellemzője a kételkedő, hitetlenkedő magatartás. Ennek megfelelően azután könnyen érthetjük úgy, hogy ebben a történetben egy bizonyos emberi alkatról, embertípusról van szó, amely az első tanítványok között Tamásra volt jellemző.

Valójában itt (is) általánosan érvényes igazsággal találkozunk. Olyan, nagyon fontos üzeneteket tartalmaz ez a történet, amelyben nincs különösebben fontos szerepe annak, hogy éppen Tamásról van szó. A közötte és Jézus között lezajló beszélgetésnek nem az ő lelki alkata az oka, hanem egyszerűen az, hogy nem volt jelen Jézus tanítványai közötti első megjelenésekor. Ezért Tamás *is* tapasztalni akar, bizonyosságot akar – ahogyan a többi tanítvány is. De hát hasonlókat olvasunk a többi tanítvány kapcsán is. Végighúzódik a húsvéti történeteken az a bizonytalanság, hogy nem tudják a tanítványok, hogy mit merhetnek hinni, hogy elhíhetik-e a csodát. Újszövetségi olvasmányunk egy másik Jézus-jelenés történet volt, a Tibériás tavánál történt. Az érzékletes leírásnak köszönhetően szinte

filmjelenetként lehet előttünk, ahogyan néznek össze a tanítványok, szinte nyelvükön a kérdés, mégsem mernek megszólalni. Igen, tudjuk Ő az, a Mester – vagy talán mégsem? Merhetjük így szólítani? De ott van a többi történet is, amely ezt megerősíti. Azok, amelyekben Jézus ilyen „tapasztalati úton” vezet hitre a tanítványokat: például ezért eszik meg egy halat Jézus a szemük láttára a Tibériás tavánál, de másik történetben is.

Az azonban kétségtelen, hogy a Tamás-történetben van előttünk a legvilágosabban az az emberi vágy, hogy egyértelmű, tagadhatatlan tapasztalatra támaszkodhasson a hit. Hogy az tegye lehetővé a szomorúság örömbé fordulását.

Ebben a történetbe ez az út valóban „végig van írva”. Szépen kifejezésre juttatódik ez a tapasztalat fokozataiban: először csak a látásról van szó – Tamás látni akarja Jézus sebeinek a helyét – azután már tapintaná is, de még inkább csak olyan kétdimenziósan, csak rátenné a kezét a sebekre, de végül harmadikként egész valóságosan, háromdimenziósan beletenné Jézus oldalába a kezét, hogy azzal teljessé, megkérdőjelezhetetlenné váljon a tapasztalata. A totális tapasztalat, amikor minden érzékszerv együtt, egyértelműen, egybehangzóan ugyanarról beszél, ugyanazt igazolja. Igen, Tamás el akar jutni addig, hogy tulajdonképpen *ne is tehessen mást, mint, hogy higgyen*. Ez után az elsöprő tapasztalat után nem maradhat több kérdés. Nem tehet mást Tamás, minthogy leboruljon és hitvallást tegyen Jézusról.

Ahogy mondtam ez a tapasztalatra szorultság lényegében igaz a többi tanítványra is. Mégis nagyon sajátos plusz üzenet van abban, amit Tamás kapcsán olvasunk. Itt kénytelen vagyok utalni arra, hogy nagyon szerencsétlen módon egy igen lényeges elemet „elrejt” a ma

használatos bibliafordítás. Nagy és állandó kísértés a Szentírás fordítói számára, hogy a fordítással egyúttal ki is javítsák, jobbá szebbé tegyék a Biblia szövegét. Nem véletlen, hogy a textus felolvasásakor jeleztem, hogy Károli Gáspár fordításában úgy szerepel, hogy Tamás Jézus oldalába teszi a kezét. És nemcsak Károlinál van így, hanem minden számba vehető komoly fordításban. Merthogy egyértelmű ez az eredeti szövegben is: Tamás nem Jézus oldalára teszi a kezét, hanem oldalába. Azt hiszem olyasmi történhetett, hogy a fordító azt gondolta: ez olyan brutálisan hangzik, olyan csúnya, hogy beleteszi valaki a kezét egy sebbe, hogy egy kicsit finomítani kell rajta. (Hát nem biztos, hogy jó, hogyha az, úgymond, durva valóságot ki akarjuk zárni az evangéliumi történetekből, mert akkor az egész nagypénteki történetet is nyugodtan elfelejthetjük.)

A szövegben tehát pontosan így van: hogy Tamás beleteszi a kezét Jézus oldalába. Ott van ebben a szembesülés nagypéntekkel, az egész szörnyűséggel, ott van benne az, hogy igen, valóban Jézus van itt, ő jelent meg közöttünk. Az, akit mi kísértünk az úton, de végül szétszéledtünk mellőle akkor ott nagypénteken.

De nemcsak megfogalmazásról, stílusról van itt szó, hanem sokkal többről. Nagyon fontos üzenete is van annak, hogy Tamás Jézus oldalába teszi a kezét. Merthogy ez azt jelenti, hogy *Jézus sebei nem gyógyultak be*. Hiába telt el a 3 nap, nem kezdenek el begyógyulni a sebek.

A feltámadott Jézus sajátos teste sok más szempontból is különbözik az általunk jól ismert testtől, és erre több minden egyértelműen utal is a húsvéti történetekben. De talán mindennél fontosabb, hogy olyan test, amelyen nem gyógyulnak be a sebek. Mert Jézus *nem akarja, hogy begyógyuljanak* a sebei. És ennek megfelelően *nem*

szabad, hogy a Krisztus- testen begyógyuljanak a sebek. A Krisztus- testen, amely a keresztények közössége, maga az egyház. Ez a közösség akkor és csakis akkor igazán egyház, igazán Krisztus teste, ha tovább hordozza ezeket a be nem gyógyuló jézusi sebeket.

Az egyháztörténetnek az egyik sajátos, gyönyörűsége sen szép és sokatmondó jelensége az, amelyet stigmatizációnak hívnak. Arról van szó, hogy amikor valaki nagyon-nagyon intenzíven, teljes érzelmi odaadással éli át Jézus szenvedését, amikor teljesen azonosul a kereszten szenvedő Jézussal, akkor szemmel láthatólag is megjelenhetnek a testén Jézus sebei. Az első nevezetes személy, akivel ez történt Assisi Szent Ferenc volt, de voltak utána mások is, katolikusok, de protestánsok is.

Tehát voltak olyanok, akik annyira azonosultak a szenvedő Jézussal, hogy megjelentek rajtuk az Ő sebei. De igaz ez úgy is, hogy aki tényleg azonosul Jézussal, azon valamiképp *ott kell, hogy legyenek azok a soha be nem gyógyuló sebek.* Ott kell, hogy legyen a begyógyíthatatlan megsebzettség mindaddig, amíg az ember e földi létben van. Addig a Krisztus-követés óhatatlanul jelenti a sebek hordozását is: a világ miatt és a viláért úgy, ahogyan az Jézustól tanulható. Igenis, *ez gyümölcse kell, hogy legyen a keresztény hitnek.* Erre is vonatkozik, a szép sor, amelyet énekeltünk, hogy „gyümölcsös legyen a hitünk”. Jézus sebei, azok a nyitott sebek, pontosan ezt a gyümölcsöt jelentik. Nincs olyan hit-gyümölcs, amelyben ne lenne ott az a fájdalom, amelyet Jézus a viláért hordozott; az, amit az őt követőknek, a Biblia szavai szerint az ő testének, a Krisztus testének, az egyháznak hordoznia kell.

Néhány hónapja voltunk egy vidéki városkában. Alaposan bejártuk, többek között a, város leglerongyolódottabb negyedét is, ahol néhol

több volt az úton a kátyú, mint az aszfalt, ahol több volt a támolygó, zavaros szemű ember, a rosszul öltözött, a lezüllött, mint a normál, egészséges. A házak pedig koszlottak-foszlottak voltak; még a gondozottabokról is üvöltött a szegénység. Egy épületet kivéve, amely gyönyörű szépen föl volt újítva. Csillogó fehéren világított a fala, látszott a cserepeken, az ablakkereteken, az ajtókon, hogy igazán elsőosztályú anyagokat használtak, egyáltalán hogy a legigényesebb ízlésnek is eleget tevő munkát végeztek. Jó volt ránézni. Pontosabban rossz volt ránézni. Nagyon rossz volt ránézni – mert az egy egyházi intézmény volt. A kellős közepén a mérhetetlen szegénységnek ott volt egy nagyon gazdag, gyönyörűszépen felújított, nagy épület. Ott, ahol körös-körül csak sebhelyek voltak, volt egyetlen ép hely, az egyházi intézmény. Vajon valóban Krisztus teste volt az az intézmény, vagy ellenkezőleg?

A keresztény embernek, a keresztény közösségnek, a keresztény egyháznak kell, hogy vérezzen a szíve a szenvedés láttán. És a keresztény embernek és egyháznak kell, hogy vérezzen a szíve a szenvedéssel szembeni emberi közösségek láttán. Mert a keresztény embernek a másokban Krisztust kell keresnie és meglátnia: a szenvedő Krisztust, ahogyan azt Ő maga tanította a csodálatos és megrendítő példázatban, mely arról szól, hogy kik lesznek majd egyszer odafenn az Ő jobb és bal keze felől. Kik látják meg a másokban Őt, a szenvedőt és kik nem? Kik azok, akik kenyeret adnak az éhezőknek, felruházzák a mezítelent és meglátogatják a börtönbe vetettet? Kik azok, akik Krisztust látják maguk körül a világban?

Húsvétkor Jézusnak *nem eltűnnek a sebei, hanem eltűntethetetlené válnak*. Húsvét nem happy end, hanem Krisztus útjának folytatódása. Akit lehet követni vagy lehet magunkat is megtévesztve, követőknek gondolva magunkat egész más irányba menni.

Az egyházra vonatkozó keresztény tanításnak fontos eleme a megkülönböztetés az ecclesia militans és az ecclesia triumphans, a küzdő egyház és a győzedelmes egyház között. Van, pontosabban lesz győzedelmes egyház, amikor megszűnik a halál, begyógyul minden seb, és csak az Istent dicsőítő kórus éneke hangzik odafönt a mennyben. De addig, de z előtt küzdő egyház van, amely újra és újra sebeket kap, mert hajlandó sebeket kapni, sőt Krisztus-sebeket akar kapni. Mert Őt követi, a nagypénteken életét feláldozott és húsvétkor sebeivel együtt feltámadott Krisztust. Ámen.

Erdélyi Gyülekezet

1146 Budapest, Thököly út 44. II.em. 4/a

Karitatív és Kulturális Központ: **Reménység Szigete**

1106 Budapest, Gyógyszergyári u. volt HM laktanya

tel: 3416-602, 2609-455, e-mail: erdelyigyulekezet@gmail.com

honlap: www.erdelyigyulekezet-budapest.hu